

Цзо и Чао не се захласвали, ами бързали съ товара си за града, където винаги намирали купувачи. Децата съ трудъ се промъквали между минувачитѣ. Изъ тѣснитѣ улици на китайския градъ има винаги блѣсканица и шумъ: тамъ народътъ е работливъ и не обича безделието; всѣки бърза по работата си. Улицитѣ съ едноетажнитѣ и двуетажнитѣ си къщички изглеждатъ пѣстри и красиви, украсени съ изкусни рѣзби, красиви врати и стрѣхи; покривитѣ на къщитѣ сж съединени помежду си и образуватъ друга горна улица, по която има сжщото оживление, както долу.

Цзо и Чао се изкачили горе: отъ тукъ градътъ изглеждалъ по-красивъ и по-оригиналенъ. Тукъ-тамъ по хълмоветѣ се издигали храмове съ грозни идоли. Въ носилки стояли важни мандарини*) и знатни жени, облѣчени въ пѣстри дрехи съ високи прически на косата, по които често стърчали малки кафезчета съ птичета или букети — цвѣтя.

Цзо и Чао срѣщали сжщо като тѣхъ малки продавачи, които продавали опитомени гълъби, ластовичи гнѣзда, любимо ядене на жителитѣ на Небесната империя, шурци и червейчета.

Когато щастието имъ се усмихвало, братътъ и сестрата скоро разпродавали цѣлата кошница съ нѣщата и, доволни, тръгвали за у дома си презъ сжщата гора.

На връщане нѣмало защо да бързатъ, могли да се поразходятъ изъ гората. Децата късали цвѣтя, събирали ягоди и орѣхи и ловили пеперудки.

Еднажъ децата се заиграли въ гората.

— Чао, не е ли време да си вървимъ?

— Ахъ, Цзо, тукъ е тѣй хубаво! Вижъ, какъ зеленината и цвѣтята ни привличатъ, а дърветата ласкаво простиратъ клони надъ тѣхъ. Да постоимъ още единъ часъ!

Като се наиграли доволно, децата забързали къмъ дома си. Когато излѣзли на пѣтя, настигнали ги разкошни носилки, въ които седѣли твърде знатенъ мандаринъ съ малко момиче. Косата на мандарина достигала до петитѣ му, на главата си ималъ шапка съ много златни топчета и облѣченъ билъ той въ ясни, обшити съ злато дрехи.

Момичето, макаръ и да не било по-голѣмо отъ Чао, носѣло висока прическа съ много фуркети, отъ което лицето ѝ било блѣдно и болезнено. И то било облѣчено разкошно.

— Тате, тате! Купи ми тѣзи цвѣтя,—казало момичето.

— Ей, вий! — завикали на Цзо и Чао тичащитѣ наредъ съ носилкитѣ слуги. Елате по-скоро тукъ: свѣтлината на нашитѣ очи, нѣжната момина сълза, небесната роза, животътъ на нашитѣ дни желае вашитѣ цвѣтя!

Децата се приближили боязливо и дали на момичето набранитѣ въ гората цвѣтя.

— Тате, тѣзи деца ми се харесватъ; искамъ да дойдатъ у насъ да играемъ!—казала разгелената Неке.

*) Чиновници.